

Demokratická tyranie: švýcarský příklad

Z účasti Jürgena Grafa na konferenci Výboru solidarity
s politickými vězni na téma Palácová spravedlnost a totalitní demokracie,
Milán, 24. června 2000

Podle všeobecně uznávané definice je demokracie systémem, ve kterém většina lidu prostřednictvím volby vlády určuje politiku státu.

Ale každé volby stále více a jasněji demonstrují, že rozdíl mezi teorií a praxí je téměř nepřekonatelný.

Nejnápadnějším volebním trendem je ve všech demokratických systémech charakteristická rostoucí neúčast a vřazování neoznačeného lístku. Stále rostoucí počet občanů nemá žádnou důvěru v systém, v němž se strany staly prakticky neodlišitelnými, ve kterém je volební propaganda zbavena hodnot, a který neposkytuje odpovědi na urgentní potřeby lidu.

Obránci parlamentní demokracie zažívají při popírání evidentní slabosti tohoto systému stále víc a víc těžkostí. Když jsou nuceni akceptovat platnost jistých argumentů kritiků, oponují jim slavnou frází Winstona Churchilla, podle které je demokracie nejhorší politické uspořádání kromě všech ostatních, a zakládá se na skutečnosti, že narozdíl od autoritářských či totalitních režimů demokracie každému umožňuje, aby mohl říct, co chce, aby četl a psal, co chce a svobodně vyjadřoval svůj nesouhlasný názor.

V některých zemích tento argument zůstává v platnosti. Z ilustrativních důvodů si připomeňme, že Spojené Státy zločiny myšlení neznají. I přes supermocnost „jedné země“ ještě nedosáhly rozhodnutí o zrušení nejdůležitějšího Prvního dodatku, tohoto ochránce svobody názoru. Přirozeně, ten, kdo vyjadřuje nesouhlasný názor, čelí jistým rizikům dokonce i v Americe. Člověk může přijít o práci, nebo být osočován v médiích bez možnosti na obžalobu svých nepřátel odpovědět. Ale nikdo neskončí kvůli svému přesvědčení ve vězení. To sám platí pro Rusko; během mé nedávné návštěvy jsem mohl prohlásit, že všechny politické a ideologické tendence, bez ohledu na barvu, mohou být podporovány bez omezení. Pokud by mi někdo před dvaceti lety řekl, že v roce 2000 bude Rusko svobodnější než Švýcarsko, jistě bych ho prohlásil za blázna.

Jako Švýcar a člověk souzený ve prospěch demokracie ve své zemi budu hovořit o nedávném vývoji ve Švýcarsku, abych ilustroval fenomén politické represe v západní Evropě.

V dubnu minulého roku se ve Švýcarsku uskutečnilo referendum ohledně nové ústavy zpracované federální radou. Většina z těch, kteří se zúčastnili, hlasovali pro schválení. Nová ústava, která začala platit několik měsíců po plebiscitu, je víc demokratická než ta předcházející, protože výslovně garantuje jistá základní práva, o kterých se stará ústava nezmiňuje.

Článek 15 garantuje náboženskou svobodu, specifikujíc, že každý občan má právo svobodně si zvolit své náboženství a svůj Weltanschauung (světonázor). Článek 16 garantuje svobodu názoru a právo získávat a šířit informace. Článek 17 slibuje svobodu tisku a článek 20 svobodu bádání.

Protože jsem byl v roce 1998 kvůli zločinu revizionizmu odsouzen na 15 měsíců vězení nepodmíněně, měl bych mít možnost okamžité amnestie, která přijetím nové ústavy následovala. Protože článek 14 nové ústavy garantuje náboženskou svobodu, nejsem povinen se přidat k náboženství holocaustu. Protože svobodu názoru garantuje článek 16, mám nyní právo nevěřit v plynové komory a šestimilionový počet Židů zabitých Němci během 2. světové války. Protože stejný článek garantuje právo na šíření informací, můžu nyní dopředu inzerovat svoje díla a uveřejňovat je na internetu bez obtěžování soudy a bez podstupování domovních prohlídek. Protože článek 20 zajišťuje svobodu bádání, můžu se věnovat historickému výzkumu

a publikovat svoje závěry bez obav z nepříjemných následků. Jestliže jsou moje závěry špatné, budou vyvráceny ve svobodné debatě mezi svobodnými historiky.

Ať žije nová ústava!

Bohužel to se nestalo. Žádná amnestie pro mě neplatila. Švýcarská justice osoby, které pochybují o židovské verzi 2. světové války, pronásledovat nepřestala. Během dubna tohoto roku byl v Lausanne skutečně proces stalinského typu, který ve své potupnosti zastínil všechny předešlé procesy založené na neblaze známém zákonu „proti rasové diskriminaci“ – proces, ke kterému se následně vrátím.

Přirozeně, pokud mám svobodu bádání, jak může být tato slepá intolerance v souladu s ústavou, která slibuje občanům všechny svobody? Federální rada ve skutečnosti tento problém projednala a podala následující odpověď:

Článek 7 nové ústavy zní následovně: „Lidská důstojnost musí být respektována a ochraňována.“ V případě kolize s jedním z formálně garantovaných práv bude mít přednost lidská důstojnost.

Evidentně nikdo nedefinoval nejasný koncept „lidské důstojnosti“. Vždy se najde důvod, v souladu s tvrzením, že jistý názor, jistá kniha, jistý projev představuje porušení něčí lidské důstojnosti. Jinými slovy: Všechny svobody, která ústava garantuje, jsou úplně iluzorní a ústava není hodna ani papíru, na kterém je vytištěna.

Ochotně připustím, že politická represe a procesy jsou fenoménem, který se objevuje v jakémkoliv politickém systému; každý režim dissent podle potřeby likviduje. Ale otevřené autoritářské režimy mají přinejmenším výhodu upřímnosti. Ani fašisti, ani nacionální socialisti, ani komunisti se neomezovali povolením individuální svobody. Oproti tomu se očekává, že parlamentní demokracie bude mít svůj základ v tolerenci a tento systém neustále mává zástavou svobody – ale to jí nepřekáží v politických procesech, které jsou na programu ve Francii, Rakousku a Švýcarsku – nezapomínám ani na Německo, kde bylo roku 1996 obviněno skoro 6 000 osob za takzvané „zločiny extrémní pravicové propagandy“ (Die Welt, 4-7-1997). Za „zločin extrémní pravicové propagandy“ je taktéž považována i nejjemnější kritika „politicky korektní“ verze 2. světové války, jakožto i opozice vůči invazi. Počet knih dnes v Německu zakázaných omnoho předčí počet knih, které byly v Německu zakázány za Hitlera. Vůči tomuto poslednímu tvrzení se dá namítnout, že ve Spolkové republice Německo neexistuje žádný oficiální seznam zakázaných knih. To je v podstatě pravda. Ve Francovu Španělsku ve skutečnosti existoval a umožňoval občanům dozvědět se, zda je distrubice jisté knihy zákonná nebo ne. Ve Spolkové republice Německo je občan uvržen v milost či nemilost úplně svévolných rozhodnutí místních úřadů. Můj přítel, obyvatel Lipska, byl odsouzen na šest měsíců vězení za nákup deseti kusů revizionistické knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* po jejím vydání na podzim 1994. V té době tato práce nebyla zakázaná, byla zakázána až několik měsíců poté, na jaře 1995. Podle logiky soudce musel můj přítel na podzim 1994 vědět, že kniha bude půl roku poté zakázána, i když v době objednávky knihy její obsah neznal.

Vraťme se však do Švýcarska. Už jsem poukázal na podlý „zákon proti rasové diskriminaci“, který slouží jako základ perzekuce revizionistů. V roce 1994 byl tento zákon schválen 54% účastníků referenda. Ale z těch občanů, kteří měli právo vyjádřit názor, se účastnilo referenda 45%, takže to ve skutečnosti představuje jen o něco více než 23% Švýcarů – a k tomu po ohromné mediální kampani, aby lidi věřili, že je takovéto opatření nutné na ochranu cizinců před rasistickým násilím.

Tady je text článku 261 švýcarského Trestního zákona:

„Kdokoliv veřejně podněcuje nenávist nebo diskriminaci vůči osobě nebo skupině osob z důvodu jejich rasového původu, etnicity nebo náboženství, kdokoliv jakkoliv organizuje nebo podporuje činy propagandy nebo se takové účastní, kdokoliv veřejně slovem, obrazem, gesty nebo jiným způsobem diskredituje nebo diskriminuje způsobem, který je urážlivý vůči

lidské důstojnosti osoby nebo skupiny osob z důvodu jejich rasy, jejich etnického původu nebo jejich náboženství, nebo který ze stejných důvodů popírá, nebo zmenšuje, nebo se snaží ospravedlnit genocidu nebo další zločiny proti lidskosti, kdokoli odmítl osobě nebo skupině osob, z důvodu jejich rasového původu, etnicity nebo náboženství, službu určenou pro veřejné použití, (...) bude potrestán vězením [do tří let] nebo peněžní pokutou.“

Člověk si okamžitě všimne, že text tohoto zákona je formulovaný vágním způsobem. Plný nedefinovaných pojmů, umožňuje soudcům odsoudit všechny za všechno, podle momentální politicky příznivé doby. Například odpůrci imigrace a multikulturní společnosti mohou být odsouzeni za „vyzývání k diskriminaci“. Je pravdou, že z tohoto důvodu ještě nikdo odsouzen nebyl, ale v důsledku elastičtější formulace zákona k tomu může kdykoliv dojít.

Doteď byla většina obviněných v politických procesech – asi v padesáti – osobami, které vyprovokovaly hněv švýcarského židovstva. Například odsoudili aktivistu za práva zvířat, který kritizoval zabíjení zvířat v souladu s židovskými metodami, doktora, který vyjádřil přílišnou kritiku striktního sionismu a autora, který pranýřoval anti-švýcarské bankovní vydírání židovských organizací. Ale nejatraktivnějšími oběťmi těchto procesů byli rozhodně vědci historického revizionizmu.

Aby soudy udržely revizionisty na uzdě, uchylují se k paragrafu čtyři zákona, který zakazuje popírání, zmenšování nebo ospravedlňování genocidy nebo jiného zločinu proti lidskosti. Podporovatelé zákona měli zřejmě na mysli jen takzvaný „holocaust“. Nikdo ještě nestál před soudem za popírání genocidy Arménů nebo Kambodžanů, ani před soudem nestál nikdo, kdo popíral počet obětí zničení Drážďan. Kromě právě zmíněného faktu je tento paragraf neslučitelný s ústavou, která garantuje svobodu názoru, a představuje právní ohavnost ze třech důvodů:

1. Je v protikladu k principu jednoty skutkové podstaty, protože popírání genocidy nemá nic do činění s rasovou diskriminací. Člověk může být revizionistou bez toho, aby byl rasistou a rasistou bez toho, aby byl revizionistou. Známy americký revizionista Bradley Smith, který se po rozvodu se Židovkou oženil s mexickou Indiánkou, může být těžko podezřelý z rasismu.

2. Je v protikladu vůči univerzálně uznávanému principu *null poena sine lege*. Protože koncept „genocidy“ ve švýcarské legislativě neexistuje, soudy musí aplikovat definici OSN, podle které je genocida vraždění části lidí. Vzhledem k tomu, že nacionální socialisti nepopíratelně zabíjeli Židy, tato politika proti Židům musí být, podle zmíněné definice, nepopíratelně charakterizována jako „genocida“. Ale žádný revizionista takto definovanou genocidu nepopírá. Revizionisti popírají existenci plynových komor a počet šesti milionů. Jenže soudci svévolně, v rozporu s tímto faktem, přirovnávají popírání plynových komor a šesti milionů k popírání genocidy.

3. Zákaz „minimalizování genocidy“ je směšný, protože soudy oficiální počet obětí „holocaustu“ nikdy nestanovily. Podle židovského historika Raula Hilberga, hlavního experta na vyhlazování, se počet zesnulých osob v Osvětimi odhaduje na 1,3 milionu, zatímco Jean-Claude Pressac v německé verzi knihy *Les crématoires de Auschwitz* hovoří o 631 000, kdežto revizionističtí historici jako Carl Mattogno tvrdí, že obětí bylo přibližně 150 000, z nichž přibližně 60% byli Židi. Kde tedy začíná „minimalizování“? A proč?

Tento příklad k demonstrování absurdnosti zákona, který přetváří soudce na vlastníky historické pravdy, postačuje. Opodstatnění nebo neopodstatnění revizionistických tezí může vyplynout jen ze svobodné diskuse a nepodléhá verdiktu žádného soudce, který jen těžko pozná

rozdíl mezi plynovou komorou a krematoriem, a který si plete Rudolfa Hösse s Rudolfem Hessem.

Je zřejmé, že to každá osoba zdravé mysli může bez problémů pochopit. Ale je zvláštní, že politici to nechápou. Novináři to nechápou – nebo se tváří, že to nechápou.

Před dvěma měsíci se v Lausanne uskutečnil proces, který se stal ještě hanebnějším tím, že byl v jeho případě zaveden umlčující příkaz. Sedmdesátidevítí roční Gaston-Armaud Amaudruz, vydavatel *Courrier du Continent*, novin s nákladem 400 kusů, byl odsouzen na rok vězení nepodmíněně; navíc musí zaplatit víc jak 60 tisíc švýcarských franků třem židovským organizacím – jedna z nich je francouzská! – a jednomu židovi, kteří byli přítomni jako žalující strana. Představitelé židovských organizací si dovolili obviněného drze urážet. Citujeme Phillipe Nordmanna, představitele Ligy proti rasismu a antisemitismu: „Obviněný mi připomíná exhibicionistu, který přichází k soudu bez kalhot (...) Amaudruz není žralokem, plavajícím v čisté vodě, ale spíš rybou, která žije ve znečištěné vodě a živí se špínou.“ Tady máte ten jazyk, kterým do zhnusení mluví o „lidské důstojnosti“ a „toleranci“!

Shakespeare, ve svém nesmrtelném drama Macbeth, nechává své čarodejnice říkat: „Dobré je zlé a zlé je dobré“ - „Pěkné je škaredé a škaredé je pěkné“. Držitelé moci celosvětové společnosti, oddaní této satanské zásadě, převrátili smysl slov. Oponenti jsou uvěznováni ve jménu „svobody“. Knihy, které obsahují nechtěné pravdy, jsou páleny ve jménu „tolerance“. Kruté embargo vůči Iráku, které za deset roků způsobilo smrt statisíců dětí, pokračuje ve jménu „práv člověka“. Ve jménu „míru“ došlo ke zločinecké agresi NATO vůči Srbům a ke znásilnění srbského území. „Ve jménu práva žen na sebeurčení“ se vykonává odporná vražda dítěte v lůně. Z tohoto důvodu nás to znepokojuje a vybrali jsme si vlastní cestu.

Odmítáme společnost založenou na lžích, na systematickém falšování historie a na převrácení hodnot. A je zbytečné naříkat nad nespravedlností tohoto vnuceného systému, protože naše stížnosti držitele moci ke změně kurzu nedotlačí. Je nutné pracovat na svržení systému, který odsuzuje evropskou kulturu a bílé lidi k pomalé a kruté smrti. Historický revizionismus je jen jedním z aspektů tohoto boje. Ten bude dlouhý a těžký, a obětí v našem táboře bude mnoho.

Jak napsal George Orwell: V politickém systému, v němž je lež normou života, znamená vyslovení pravdy revoluční čin.

<http://www.russgranata.com/>
e-mail: info@russgranata.com
POB 2145 PVP CA 90274 USA